

v luknjo. Medtem ko potegnem nahrbtnike k sebi, pripleza Stane do Ceneta. Ko jaz zlezem že dobršen del prečnice, pride Stane v luknjo in me varuje do začetka izstopne prečnice. Tu si uredim stojišče v lestvicah in zabijem cel kup slabih klinov, ki pa se pozneje, ko jih Stane izbija, pokažejo celo zanj preveč trmasti. – Medtem je Cene priplezal do Staneta, varujem ga, ko pleza k meni. V dolini, pod steno, zagledam tri pike. To bo gotovo Muc. Ko si zavpijemo, zvem, da sta z njim še Luka in Jane. Medtem pripleza Cene do mene, naložim mu nahrbtnik, z njim na hrbtu pleza naprej. Transport nahrbtnikov čez to prečnico bi bil preveč zamotan, zato morajo nahrbtniki spet na naše rame.

Prečnica, ki jo pleza Cene, je prav zoprna. Čeprav je videti kopna, je na njej vse polno snega in ledu. Toda našega »ta lepga Thinca« vse to ne zaustavlja preveč. Tudi težki nahrbtnik ne, in kmalu mi izgine za robom in že mu vpijem, da je konec vrvi. Zato se vrne za nekaj metrov in uredi stojišče, ki je že v lažjem svetu. Pogledam na uro: poldne je. Morebiti celo ne bo trepa bivakirati! In Muc in Jane gresta na Jalovško škrbino in nam naproti, da ne bo treba gaziti. Imenitno. Res imamo možnost, da še danes pridemo iz stene.

Stane je hitro pri meni, saj mu v tem raztežaju ni bilo treba izbiti nobenega klina. Ko rešiva manjšo vrvéno »solato«, se odpravim naprej. Medtem Stane poskuša izbiti nove klina na stojišču. Sam preizkušam zanesljivost klinov, ki jih je Cene zabil v prečnico. Ko v zadnjega vpnem vrv, skoči iz razpoke in odcinglja po vrvi. Zato tudi obema klinoma na stojišču ne zaupam preveč, vendar nimam izbire, ker ne najdem razpoke. Varujem Ceneta, ki gre mimo mene naprej, nato še Staneta, da pride do mene. Kakor naju s Stanetom poleti, tako tudi danes Ceneta zapelje teren preveč v desno. Vendar ni nič hudega. Ko mu sledim, opazim nekaj metrov levo star klin in splezam do njega. Cene spet pleza naprej. Svet, ki je poleti razmeroma lahek, je sedaj oblit z ledom in snegom. Cene še nima derez na nogah. Ko uredi stojišče, mu zavpijem, naj si jih natakne, medtem ko bom jaz varoval Staneta, ki si jih je že navezal. In tako gre še tri raztežaje, vendar po boljšem terenu – v glavnem po snežnih vesinah vse do vršne stene. Že poleti sva s Stanetom nekaj čarala okoli izstopa in to bi rada nekako ponovila. Vendar je sedaj več snega in ledu, tako da so plati, ki jih je za dober poldrug raztežaj, pokrite. Cene kar zbežlja čeznje, tako da naju mora Stane oba hkrati varovati. Naklonina ni prehuda in tudi dereze dobro prijemljejo, meni seveda ne, ker jih še nisem navezal. Zato mi precej pomaga vrv.

BALADA

ANDREJ VOVKO

*Nevesta
se je
zavila
v pajčolan,
kot
nedosegljiva
gora
v novi
sneg.*

*O tvojih
ustnicah
sanjam.
Z izsušenim
srcem,
sanjami,
ki jih je
razpršil
veter,
je stopil
v žleb.*

*O tvojih
poljubih
sanjam.*

*Cvet je vzkli
v temni,
kamniti
globeli.*

*O tvoji
ljubezni
sanjam.*

*Na prst
mu je položila
nagelj
in govornik
nekaj praznodonečih
besed.*

*O tebi
sanjam.*